

Sygn. akt IV P 62/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Człuchowie IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Marek Osowicki
Ławnicy:	-
Protokolant:	sekretarz sądowy Agata Cherek

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2018 r. w Człuchowie

sprawy z powództwa D. D.

przeciwko Skarbowi Państwa Zakładowi Karnemu w C.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt IV P 62/18

UZASADNIENIE

Powód M. D. wniósł przeciwko Skarbowi Państwa Zakładowi Karnemu w C. o zapłatę kwoty 2.000 zł z tytułu obniżenia dodatku służbowego za okres od lipca 2016 r. do lutego 2018 r. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że Dyrektor Zakładu Karnego w C. decyzją z 23.06.2016 r. obniżył mu dodatek służbowy na okres trzech miesięcy z kwoty 500zł miesięcznie do kwoty 400 zł, następnie orzeczeniem w sprawie D/K-120/09/ (...) z 30.09.2016 r. obniżył mu dodatek służbowy z dniem 1.10.2016 r. „uwzględniając ograniczenia zdrowotne medycyny pracy w związku z wystąpieniem istotnej zmiany warunków służby skutkujących zmniejszeniem dyspozycyjności”. Orzeczenie pozwanego jest dla niego niezrozumiałe z powodu braku uzasadnienia prawnego co należy zrozumieć poprzez zmniejszenie dyspozycyjności powoda. Sytuacja zdrowotna i zawodowa powoda nie zmieniła się od wielu lat, stąd dziwnym wydaje się podjęcie takiej decyzji w obecnym stanie faktycznym.

Pozwany Skarb Państwa Zakład Karny w C. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana podniosła, iż obniżenie powodowi dodatku służbowego nastąpiło w drodze pisemnego rozstrzygnięcia służbowego, które nie miało formy decyzji administracyjnej. Dodatek służbowy ma uznaniowy charakter zarówno co do samego przyznania jak i jego wysokości. Przyznanie dodatku służbowego należy do kompetencji dyrektora jednostki organizacyjnej, w której funkcjonariusz pełni służbę. Przyczyną obniżenia powodowi dodatku służbowego z kwoty 500 zł do kwoty 400 zł miesięcznie było wystąpienie istotnej zmiany warunków służby skutkującej zmniejszeniem dyspozycyjności powoda. Związane było to bezpośrednio z ograniczeniami zdrowotnymi wynikającymi z zaświadczeń lekarza medycyny pracy z 23.06.2015 r. , 17.09.2015 r. i

28.09.2016 r. . Powodowi zalecono bowiem pracę dzienną oraz zawarto przeciwskazania do służby z bronią palną. W związku z orzeczeniem komisji lekarskiej w S. z 20.02.2018 r. podległej Ministrowi Spraw Wewnętrznych ustalającej, iż powód jest zdolny do służby na ostatnio zajmowanym stanowisku, ustalono mu dodatek służbowy w kwocie 500 zł miesięcznie.

Sąd ustalił co następuje:

Powód D. D. jest funkcjonariuszem służby więziennej w Zakładzie Karnym w C. zatrudnionym ostatnio na stanowisku starszego oddziałowego działu ochrony.

(bezsporne).

Rozkazem personalnym nr 75 z 29.10.2014 r. ustalono powodowi uposażenie, w tym dodatek służbowy w kwocie 500 zł .

(dowód: akta osobowe powoda cz. B k.197).

Powód przedłożył pozwanemu zaświadczenie lekarskie SP ZOZ w C. (...) z 23.06.2015 r. o wskazanej pracy w stałych godzinach w ciągu dnia i przeciwskazaniu do pracy w nocy i z bronią palną.

(dowód: akta osobowe powoda cz. A, zaświadczenie lekarskie k.62).

Zakład Opieki Zdrowotnej (...) SW w Koszalinie Poradnia Medycyny Pracy w zaświadczeniu z 17.09.2015 r. wskazała powodowi pracę dzienną i przeciwskazanie strzelania z broni palnej.

(dowód: akta osobowe powoda cz. A, zaświadczenie lekarskie k.63).

Zakład Karny w C. pismem z 23.06.2016 r. obniżył powodowi dodatek służbowy do kwoty 400 zł na okres od 1.07.2016 r. do 30.09.2016 r.

(dowód: akta osobowe powoda cz. B k. 216).

Zakład Karny w C. pismem z 23.06.2016 r. i z 30.09.2016 r. na podstawie art. 58 ust. 3 ustawy z 9.04.2010 r. o służbie więziennej oraz § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 13.01.2011 r. w sprawie dodatków o charakterze stałym do uposażenia funkcjonariuszy służby więziennej, obniżył powodowi dodatek służbowy z kwoty 500 zł do kwoty 400 zł, uwzględniając ograniczenia zdrowotne medycyny pracy w związku z wystąpieniem istotnej zmiany warunków służby skutkującym zmniejszeniem dyspozycyjności.

(dowód: akta osobowe powoda cz. B k. 216 i 219).

Przeciwskazania do pracy w nocy i z bronią palną powodują ograniczenia w wyznaczaniu funkcjonariusza do służby konwojowej, czy na posterunku uzbrojonym lub do służby w porze nocnej.

(dowód: zeznania świadka M. M. k. 71 od 00:03:52 do 00:17:36).

Orzeczeniem komisji lekarskiej w S. z 20.02.2018 r. podległej Ministrowi Spraw Wewnętrznych ustalono, iż powód jest zdolny do służby na ostatnio zajmowanym stanowisku i pismem z 28.02.2018 r. przyznano powodowi od 1.03.2018 r. dodatek służbowy w kwocie 500 zł

(dowód: akta osobowe powoda cz. A k. 70, cz. B k. 237).

Lekarz uprawniony do badań profilaktycznych w zaświadczeniu z 23.03.2018 r. stwierdził, iż powód ma wskazaną pracę dzienną i przeciwskazaną pracę z bronią palną.

(dowód: akta osobowe powoda cz. A k. 73).

Zakład Karny w C. pismem z 26.03.2018 r. na podstawie art. 58 ust. 3 ustawy z 9.04.2010 r. o służbie więziennej oraz § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 13.01.2011 r. w sprawie dodatków o charakterze stałym do uposażenia funkcjonariuszy służby więziennej, obniżył powodowi dodatek służbowy na okres od 1.04.2018 r. do 30.06.2018 r. z kwoty 500 zł do kwoty 400 zł, uwzględniając ograniczenia zdrowotne medycyny pracy w związku z wystąpieniem istotnej zmiany warunków służby skutkującym zmniejszeniem dyspozycyjności.

(dowód: akta osobowe powoda cz. B k. 238).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustawa o służbie więziennej kompleksowo reguluje prawa i obowiązki funkcjonariuszy, w ramach stosunków służbowych o charakterze prawno-administracyjnym.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić iż zgodnie z art. 220 ustawy o służbie więziennej spory o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w sprawach niewymienionych w art. 218 ust. 1 i art. 219 ust. 1 i 2 rozpatruje sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy.

W powołanych wyżej przepisach art. 218 ust. 1 i art. 219 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r., nie wymieniono spraw związanych z obniżeniem dodatku służbowego. Zatem jest dopuszczalna w niniejszej sprawie droga sądowa i właściwy do jej rozpoznania jest sąd pracy.

Przepis art. 58 ust. 1 ustawy o służbie więziennej stanowi, iż funkcjonariusze otrzymują do uposażenia zasadniczego o charakterze stałym dodatki tj. dodatek za wysługę lat, dodatek za stopień i dodatek służbowy. Warunki i tryb przyznawania i obniżania dodatków określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 13.01.2011 r. w sprawie dodatków o charakterze stałym do uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy służby więziennej. Stosownie do § 5 ust. 1 rozporządzenia z 13.01.2011 r. dodatek służbowy można obniżyć w razie zmiany lub ustania przesłanek, o których mowa w § 4 ust. 2 pkt 1 i 2.

W ocenie sądu katalog kryteriów przyznania dodatku służbowego jest otwarty na co wskazuje zwrot „w szczególności”.

Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego, iż dodatek służbowy ma charakter świadczenia uzupełniającego uposażenie zasadnicze i nie stanowi jego części a więc nie wchodzi w zakres znaczeniowy uposażenia zasadniczego. Są to bowiem zupełnie odrębne składniki uposażenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego Izby Pracy i (...) z 5.11.2015 r., III PK 22/15).

Do stosunków uregulowanych w ustawie o służbie więziennej, która kompleksowo reguluje treść stosunków prawno-administracyjnych funkcjonariuszy służby więziennej, przepisy powszechnego prawa pracy znajdują zastosowanie wyłącznie w sytuacji wyraźnego odesłania zawartego w pragmatyce służbowej.

W konsekwencji brak odesłania do przepisów art. 41, 42 czy też 45 kodeksu pracy w ustawie o służbie więziennej oznacza, iż w sprawach dotyczących obniżania uposażenia (w tym dodatku służbowego) wskazane normy prawa pracy nie mogą być stosowane.

W niniejszej sprawie powód wniósł o zapłatę kwoty 2.000 zł z tytułu obniżenia dodatku służbowego za okres od lipca 2016 r. do lutego 2018 r. Powód wskazał iż niezrozumiałe jest obniżenie mu dodatku służbowego z powodu braku wskazania, co należy rozumieć poprzez zmniejszenie dyspozycyjności oraz w sytuacji kiedy zakres powierzonych mu prac nie uległ zmianie.

W rozpoznawanej sprawie bezsporne było, iż powód pełnił służbę na stanowisku starszego oddziałowego działu ochrony.

Jak wynika z jasnych, logicznych i bezstronnych zeznań M. M. (2), byłego bezpośredniego przełożonego powoda, przeciwskazania powoda od pracy w godzinach nocnych i pracy z bronią powodowały, iż nie mógł kierować powoda do pełnienia służby w konwojach i do służby nocnej.

W ocenie sądu powyższe przeciwskazania zdrowotne powoda, w świetle wiarygodnych zeznań świadka M. M., w sposób oczywisty powodowały ograniczenie dyspozycyjności powoda w pełnieniu służby w zakładzie karnym, tj. powód nie mógł samodzielnie pełnić służby z bronią czy nie można było wyznaczać mu służb w porze nocnej.

Należy podkreślić, iż służba w dziale ochrony zakładu karnego, ze swej istoty nierozzerwalnie wiąże się z potrzebą pracy również z bronią i pracą w porze nocnej.

Zatem nastąpiła istotna zmiana warunków służby i przesłanek decydujących o ustaleniu wysokości dodatku służbowego powoda w zakresie samodzielności realizacji zadań służbowych i mniejszego zaangażowania w pracę, wymagającą posiadania broni palnej lub pracę w porze nocnej oraz zmniejszenie jego dyspozycyjności.

Działanie pozwanego w zakresie obniżenia dodatku służbowego miało swoje podstawy zarówno prawne jak i faktyczne. Zdaniem Sądu nie ma podstaw do uznania, że pozwany Zakład Karny naruszył w tym zakresie przepisy normujące sposób ustalania i wysokości dodatku służbowego funkcjonariuszy służby więziennej, a więc 58 ustawy o służbie więziennej oraz przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 stycznia 2011 r. w sprawie dodatków o charakterze stałym do uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy Służby Więziennej (tekst jednolity Dz. U. poz. 278 z 2013).

Niniejsza sprawa nie jest sprawą ze stosunku pracy a jedynie sprawą związaną ze stosunkiem pracy i oddaną do rozstrzygnięcia sądu powszechnego z mocy przepisu szczególnego (art. 1 k.p.c. w zw. z art. 476 § 1 p. 1 k.p.c.), co oznacza pod względem materialnoprawnym konieczność analizy prawidłowości działania pozwanego pod względem przepisów ustawy o służbie więziennej nie zaś pod względem naruszenia przepisów kodeksu pracy, które nie znajdują tu zastosowania. Analizując pod tym względem prawidłowość działania pozwanego Sąd stwierdził, iż obniżenie dodatku służbowego było prawidłowe zaś roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe sąd oddalił powództwo o zapłatę części obniżonego dodatku służbowego za okres od lipca 2016 r. do lutego 2018 r.